

Sekwans dis tèn tès i koumanse kot dezapwentman-an, swa bò Lanmè Wouj pou Izrayèl tan lontan an, osinon le 22 Oktòb 1844 pou Milerit yo. Sè White idantifye verite “landmark” yo ki te louvri nan epòk sa a, kòmanse avèk sa li te rele “the passing of time.” Dezapwentman Ebre yo se te menas lame Farawon an. Mank lafwa nan pouvwa Bondye lakay Ebre yo te manifeste nan repons yo te bay devan laperèz yo te genyen pou lame ènmi yo, menm jan sa te ye nan dizyèm ak dènye tès la. Jezi montre fen an depi nan kòmansman an; konsa, laperèz devan jeyan yo nan Tè Pwomiz la, ke dis espyon yo te idantifye, se te menm laperèz la ki te pwodui dezapwentman yo bò Lanmè Wouj la tou. Dizyèm ak dènye tès la pou mouvman Milerit la t ap yon pwofesi sou tan, menm jan le 22 Oktòb 1844 te ye a.

Marele dezamăgire din testarea progresivă a istoriei millerite a marcat începutul unei istorii care fusese tipificată în mod clar de eliberarea Israelului antic din Egipt. Începând de la Marea Roșie, a existat o succesiune de zece încercări, iar ultima încercare avea să o reflecte pe prima. „Trecerea timpului” la marea dezamăgire a fost produsă de o neînțelegere a unei profeții de timp. Ultima etapă a procesului de testare pentru Israelul spiritual avea să fie aceeași ca prima. În 1863, conducătorii Israelului literal au ales să se întoarcă la metodologia biblică a acelor pe care tocmai îi identificaseră drept fiice ale Romei și au respins, sau ați putea spune, au înțeles greșit cea mai lungă profeție de timp din Biblie. Sfârșitul celor zece încercări, atât în Israelul literal, cât și în cel spiritual, a fost reprezentat de început. Iar la sfârșit, în ambele cazuri, răzvrățiții au manifestat dorința de a se întoarce în locul din care tocmai fuseseră eliberați.

Prin respingerea celor șapte vremi din Leviticul douăzeci și șase, adventismul laodicean a creat o dilemă profetică pe care nu o prevăzuse. Până în ziua de astăzi, ei nu au reușit să rezolve această dilemă, deși oferă o varietate de feluri de mâncare din fabule în încercarea de a face aceasta. Dilema se află în versetul pe care sora White îl identifică drept temelia și stâlpul central al adventismului.

„Scriptura care, mai presus de toate celelalte, fusese atât temelia, cât și stâlpul central al credinței advente era declarația: «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit.» [Daniel 8:14.]” Tragedia veacurilor, 409.

Adventismul are multe de spus despre versetul paisprezece, dar ei nu abordează niciodată însăși prima observație care ar trebui făcută cu privire la verset. Acea observație este că versetul paisprezece este un „răspuns”. Un răspuns este lipsit de sens dacă nu include întrebarea care provoacă acel răspuns. Versetul treisprezece nu poate fi separat în mod logic, gramatical sau rațional de versetul paisprezece, căci versetul treisprezece este întrebarea, iar versetul paisprezece este răspunsul.

Întrebarea, atunci când este prezentată în mod corect și echitabil, dă naștere unui înțeles foarte diferit al versetului paisprezece față de cel pe care îl învață adventismul. Aceasta nu înseamnă că versetul paisprezece nu este „temelia și stâlpul central al credinței advente”, căci este. Înseamnă că, atunci când adventismul a înțeles greșit și a pus deoparte cele șapte vremi în 1863, nu a fost în stare să definească pe deplin ce înseamnă cu adevărat versetul paisprezece. În Scripturi, un adevăr pe jumătate nu este adevăr. Înțeleasă în mod corect, întrebarea din versetul treisprezece cere

recunoașterea profeției care marchează curățirea sanctuarului care fusese călcat în picioare și, de asemenea, recunoașterea profeției care marchează călcarea în picioare a oștirii. Profeția celor două mii trei sute de ani se referă la „sanctuar”, iar profeția celor două mii cinci sute douăzeci de ani se referă la „oștire”.

Pentru a trata relația dintre aceste două versete este necesar un studiu amplu, pe care nu intenționez să-l întreprind în acest moment în cadrul acestor articole. Aceste aspecte au fost abordate în repetate rânduri de-a lungul anilor și pot fi găsite în seria Tablele lui Habacuc. Încă tratez simbolismul lui Ilie și doresc mai întâi să închei expunerea acelor adevăruri.

William Miller era Ilie al începutului adventismului, iar prima sa descoperire au fost cele șapte vremi din Levitic douăzeci și șase; astfel, respingerea acelui adevăr în 1863 a fost o respingere a mesajului lui Ilie. În acest punct mă adresez caracteristicii Alfa și Omega care identifică sfârșitul cu începutul. Testul final pentru Israelul antic a fost reprezentat în primul test. Ambele teste reprezintă teama că neamurile păgâne erau mai puternice decât Dumnezeu. Al zecelea test, fiind același în principiu, a fost mult mai răzvrătit decât primul test, căci istoria biruinței lui Dumnezeu în primul test ar fi trebuit să producă o încredere statornică în răzvrățiți. Ei și-au manifestat respingerea lui Dumnezeu în pofida unor dovezi cu mult mai mari ale puterii Sale decât avuseseră la Marea Roșie. Adventismul millerit, până în 1863, explica deja de ce marea dezamăgire a fost o lucrare puternică a lui Dumnezeu, dar ei tot au hotărât să-și aleagă o căpetenie și să se întoarcă în Egipt și să respingă mesajul pe care Daniel îl numește „jurământul” lui Moise, care fusese reprezentat de Ilie.

În loc să-mi iau timp pentru a expune dovezile privind validitatea celor șapte vremi ca profeție de timp, intenționez să folosesc o logică simplă pentru a demonstra validitatea ei într-un alt mod. Pentru mișcarea care a început în 1798, testul final din 1863 avea să reprezinte, de asemenea, testul final pentru mișcarea îngerului puternic din Apocalipsa optsprezece. Inspirația a fost foarte clară cu privire la care este ultima probă pentru ambele mișcări.

„Satana este... întruna preocupat să aducă ceea ce este fals — pentru a-i îndepărta pe oameni de adevăr. Chiar ultima amăgire a Satanei va fi să facă fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu. «Unde nu este nicio vedenie, poporul piere» (Proverbe 29:18).” Solii alese, cartea 1, 48.

Yn ffyddlon ac yn onest, nid oes unrhyw ffordd i gymryd ysgrifeniadau Ellen White ac awgrymu na roddodd hi ei chymeradwyaeth lawn i saith amser Lefiticus dau ddeg chwech. Y Chwaer White, fel yr ydym eisoes wedi nodi yn yr erthyglau hyn ac fel y dogfennir yn glir yn y gyfres dan y teitl Tablau Habacuc, sydd yn ein hysbysu'n uniongyrchol fod Duw wedi cyfarwyddo siartiau 1843 a 1850. Y mae hi'n dysgu'n uniongyrchol fod y ddau dabl hynny yn gyflawniad o ail bennod Habacuc. Y mae'r ddau siart yn dynodi saith amser Lefiticus dau ddeg chwech fel canolbwynt eu trefniant graffigol priodol. Yn y ddau siart, y mae llinell y saith amser yn gosod croes Crist yn ganol llinell broffwydol y saith amser.

În acord cu aprobările ei privitoare la cele două table ale lui Habacuc, ea a consemnat în repetate rânduri că trebuie să continuăm să prezentăm solia care a fost prezentată din 1840 până în 1844, iar fiecare istoric adventist care tratează modul în care milleriții au promovat solia pe care au

proclamat-o arată că ei au folosit diagrama din 1843. Nu numai că ea aprobă soliiile reprezentate pe diagrame și sfătuiește poporul lui Dumnezeu să continue să prezinte aceleași solii care au fost prezentate în acea istorie, ci oferă și mai multe pasaje în care avertizează că acele solii aveau să fie atacate de-a lungul istoriei poporului rămășiței lui Dumnezeu. Când avertizează cu privire la aceste atacuri, ea arată în mod repetat că este lucrarea străjerilor lui Dumnezeu să apere tocmai acele adevăruri.

Dacă diagramele sunt incorecte, atunci mesajele pe care ele le reprezintă în mod grafic sunt incorecte. Dacă mesajul pe care milleriții l-au proclamat din 1840 până în 1844 a fost incorect, atunci și identificarea repetată făcută de Ellen White, potrivit căreia mesajul millerit era temelia, este de asemenea incorectă. Dacă acele mesaje au fost incorecte, poruncile ei repetate de a continua să fie prezentate tocmai aceleași adevăruri constituie un sfat fals. Dacă mesajul milleriților nu reprezintă temeliile care trebuiau păstrate și apărate de atacurile satanice, atunci și acele sfaturi sunt, de asemenea, greșite. A ajunge la concluzia că toate aceste aspecte asociate cu mesajul lui Ilie din acea istorie sunt greșite ar demonstra în mod limpede că Ellen White a fost un profet fals.

Adventismul modern încă învață, în cadrul Seminarelor sale despre Apocalipsa, că biserica rămășiței va poseda Spiritul Profeteției, care este mărturia lui Isus, însă cu siguranță nu le spun acelor pe care caută să-i atragă la calitatea de membri ai bisericii că resping pe deplin aprobarea și avertizările lui Ellen White legate de acele adevăruri fundamentale timpurii și de istoria lor. Ce înseamnă pentru dumneavoastră următorul pasaj?

„Nu avem nimic de care să ne temem cu privire la viitor, decât dacă vom uita felul în care Domnul ne-a călăuzit și învățătura Sa din istoria noastră trecută.” *Life Sketches*, 196.

În 1863, mișcarea millerită a ajuns la o concluzie și s-a înregistrat ca entitate juridică la guvern, care avea în cele din urmă să formeze o imagine a papalității, ceea ce, potrivit definiției date de Ellen White, reprezintă unirea bisericii cu statul.

„În mișcările aflate acum în desfășurare în Statele Unite pentru a asigura instituțiilor și practicilor bisericii sprijinul statului, protestanții calcă pe urmele papistașilor. Mai mult decât atât, ei deschid ușa pentru ca Papalitatea să-și recapete în America protestantă supremația pe care a pierdut-o în Lumea Veche.” *Tragedia veacurilor*, 573.

Sub premisa că asocierea juridică cu guvernul făcea parte din necesitatea organizării, într-o vreme când tinerii națiunii erau recrutați pentru baia de sânge cunoscută drept Războiul Civil, mișcarea milleriților a luat sfârșit. În 1863, atât printr-un articol tipărit, cât și printr-o nouă hartă profetică, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a respins profetia sclaviei pe care Daniel o numește jurământul lui Moise. În 1850, Domnul îndrumase poporul Său să facă a doua tablă a lui Habacuc și să îndrepte eroarea asupra căreia Își ținuse mâna pe tabla din 1843. Harta profetică poruncită în 1850 și-a împlinit pe deplin scopul, căci Ellen White a spus că a văzut „că Dumnezeu era în publicarea hărții”, identificând totodată că harta din 1850 era arătată în capitolul doi din Habacuc.

Scopul diagramei din 1850 a fost același ca al diagramei din 1843. Ea trebuia să fie instrumentul evanghelic folosit pentru a prezenta lumii care pierde solia îngerului al treilea. În 1863, acea solie

a fost lepădată. Procesul de încercare, care este prefigurată de procesul de încercare ce a început la Marea Roșie, a început cu profeția de timp care identifica sanctuarul ce urma să fie călcat în picioare în versetul treisprezece din Daniel opt, iar procesul de încercare s-a încheiat cu profeția de timp care identifica oștirea ce urma să fie călcată în picioare în versetul treisprezece din Daniel opt.

Apoi am auzit pe un sfânt vorbind, și un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: „Până când va ține vedenia despre jertfa necurmată și despre nelegiuirea pustiirii, care dă atât Sfântul Locaș, cât și oștirea, să fie călcate în picioare?” Și el mi-a zis: „Până la două mii trei sute de zile; apoi Sfântul Locaș va fi curățit.” Daniel 8:13, 14.

Proses pengujian yang dimulai pada 22 Oktober 1844 memiliki tanda tangan Alfa dan Omega. Awal dari proses pengujian itu adalah suatu nubuatan waktu yang melambangkan tempat kudus yang akan diinjak-injak. Itu adalah suatu nubuatan yang menghasilkan terang besar ketika digenapi. Proses pengujian yang berakhir pada tahun 1863 memiliki tanda tangan Alfa dan Omega. Akhir dari proses pengujian itu adalah suatu nubuatan waktu yang melambangkan bala tentara yang akan diinjak-injak. Itu adalah suatu nubuatan yang dirancang untuk menghasilkan terang besar ketika digenapi. Itu adalah suatu nubuatan waktu yang disampaikan oleh Elia dari sejarah itu, dan ketika ditolak serta dikesampingkan, hal itu menghasilkan kegelapan besar.

Iar aceasta este osânda: lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Ioan 3:19.

Logica cu care intenționez să închei acest articol este aceea pe care am remarcat-o deja. A aprobat Dumnezeu, prin Ellen White, graficele din 1843 și 1850?

„Am văzut că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuia să fie modificată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu a putut să o vadă, până când mâna Sa a fost retrasă.” Early Writings, 74.

„Am văzut că Dumnezeu era în publicarea graficului de către fratele Nichols. Am văzut că exista o profeție despre acest grafic în Biblie și, dacă acest grafic este destinat poporului lui Dumnezeu, dacă este suficient pentru unul, este și pentru altul, iar dacă unul avea nevoie de un nou grafic pictat la o scară mai mare, toți au nevoie de el în aceeași măsură.” Manuscript Releases, nr. 13, 359; 1853.

A aprobat Dumnezeu, prin Ellen White, mesajul pe care milleriții l-au prezentat în perioada 1840–1844?

„Dumnezeu nu ne dă o solie nouă. Noi trebuie să proclamăm solia care, în 1843 și 1844, ne-a scos din celelalte biserici.” Review and Herald, 19 ianuarie 1905.

„Dumnezeu ne poruncește să ne consacram timpul și puterea lucrării de a predica oamenilor soliile care au mișcat bărbați și femei în 1843 și 1844.” Manuscript Release, Number 760.

„Toate soliile date între anii 1840–1844 trebuie să fie făcute puternice acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Soliile trebuie să ajungă la toate bisericile.”

Hristos a spus: „Ferice de ochii voștri, pentru că văd; și de urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit” [Matei 13:16, 17]. Ferice de ochii care au văzut lucrurile ce au fost văzute în 1843 și 1844.

„Mesajul a fost dat. Și nu ar trebui să fie nicio întârziere în repetarea mesajului, căci semnele vremurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie să fie făcută. O mare lucrare va fi făcută într-un timp scurt. Un mesaj va fi dat în curând prin rânduiala lui Dumnezeu, care se va amplifica până la un mare strigăt. Atunci Daniel va sta în partea lui, pentru a-și da mărturia.” Manuscript Releases, volumul 21, 437.

„Adevărurile pe care le-am primit în 1841, '42, '43 și '44 trebuie acum să fie studiate și proclamate. Mesajele primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger vor fi proclamate în viitor cu glas tare. Ele vor fi date cu hotărâre stăruitoare și în puterea Duhului.” Manuscript Releases, volumul 15, 371.

„Înțelegem slăbiciunea și micimea actuală a lucrării. Am avut o experiență. În îndeplinirea lucrării pe care Dumnezeu ne-a dat-o, putem merge înainte cu încredere, având asigurarea că El va fi puterea noastră lucrătoare. El va fi cu noi în 1906, așa cum a fost cu noi în 1841, 1842, 1843 și 1844.” Loma Linda Messages, 156.

„Cei care stau ca învățători și conducători în instituțiile noastre trebuie să fie sănătoși în credință și în principiile soliei celui de-al treilea înger. Dumnezeu dorește ca poporul Său să știe că avem solia așa cum ne-a dat-o El în 1843 și 1844.” General Conference Bulletin, 1 aprilie 1903.

„Avertizarea a fost dată: Nu trebuie îngăduit să pătrundă nimic care să tulbure temelia credinței pe care am zidit încă de când a venit solia, în anii 1842, 1843 și 1844. Eu am fost în această solie și, de atunci încolo, am stat înaintea lumii, credincioasă luminii pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Nu ne propunem să ne luăm picioarele de pe platforma pe care au fost așezate, pe măsură ce, zi de zi, L-am căutat pe Domnul cu rugăciune stăruitoare, căutând lumină. Credeți că aș putea să părăsesc lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu? Ea trebuie să fie ca Stânca Veacurilor. M-a călăuzit neîncetat de când mi-a fost dată.” Review and Herald, 14 aprilie 1903.

Oare Dumnezeu, prin Ellen White, și-a avertizat poporul să se apere împotriva atacurilor care aveau să submineze adevărurile istoriei Millerite?

„Marile repere ale adevărului, care ne arată orientarea în istoria profetică, trebuie păzite cu grijă, ca nu cumva să fie dărâmate și înlocuite cu teorii care ar aduce mai degrabă confuzie decât lumină adevărată.” Selected Messages, cartea 2, 101, 102.

„Astăzi Satana caută ocazii să dărâme semnele de hotar ale adevărului,—monumentele care au fost ridicate de-a lungul căii; iar noi avem nevoie de experiența lucrătorilor în vârstă, care și-au zidit casa pe stânca cea tare, care, atât prin vorbire de rău, cât și prin vorbire de bine, au rămas statornici față de adevăr.” Gospel Workers, 104.

„Dumnezeu nu lasă niciodată lumea fără oameni care pot deosebi între bine și rău, între dreptate și nedreptate. Dumnezeu are oameni pe care i-a rânduit să stea în primele rânduri ale

luptei în vremuri de strâmtorare. Într-o criză, El va ridica oameni, așa cum a făcut în vremurile de demult. Tinerii vor fi chemați să se alăture purtătorilor vârstnici ai stindardului, pentru ca să fie întăriți și învățați prin experiența acestor credincioși, care au trecut prin atât de multe lupte și cărora, prin mărturiile Duhului Său, Dumnezeu le-a vorbit atât de adesea, arătând calea cea dreaptă și condamnând calea cea greșită. Când se ivesc primejdii care pun la încercare credința poporului lui Dumnezeu, acești lucrători pionieri trebuie să istorisească experiențele trecutului, când au venit tocmai asemenea crize, când adevărul a fost pus sub semnul întrebării, când au fost introduse simțăminte străine, care nu veneau de la Dumnezeu.”

„Experiența acelor lucrători în vârstă este necesară acum; căci Satana pândeste orice prilej pentru a desființa vechile semne de hotar,—monumentele care au fost ridicate de-a lungul căii.” Review and Herald, 19 noiembrie 1903.

În 1863, mișcarea milerită s-a încheiat prin respingerea primului adevăr pe care Ilie al acelei istorii fusese condus să-l înțeleagă. Testul ei final s-a întemeiat pe cele două versete din Daniel opt care identifică călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii. Lumina sanctuarului a fost deschisă la primul dintre cele zece teste, iar întunericul a fost adus asupra oștirii la ultimul dintre cele zece teste.

„Un lucru este sigur: acei adventiști de ziua a șaptea care iau poziție sub steagul lui Satana își vor părăsi mai întâi credința în avertizările și muștrările cuprinse în Mărturiile Duhului lui Dumnezeu.

„Chemarea la o consacrare mai deplină și la o slujire mai sfântă este făcută și va continua să fie făcută. Unii care acum rostesc sugestiile lui Satana își vor veni în fire. Sunt unii aflați în poziții importante de încredere care nu înțeleg adevărul pentru timpul acesta. Lor trebuie să li se dea mesajul. Dacă îl primesc, Hristos îi va accepta și îi va face împreună-lucrători cu El. Dar dacă refuză să asculte mesajul, își vor lua poziția sub steagul negru al Prințului întunericului.”

„Sunt instruit să spun că adevărul prețios pentru acest timp se deschide tot mai clar înaintea minților omenești. Într-un sens deosebit, bărbații și femeile trebuie să mănânce trupul lui Hristos și să bea sângele Lui. Va avea loc o dezvoltare a înțelegerii, căci adevărul este capabil de o continuă extindere. Inițiatorul divin al adevărului va veni într-o comuniune mai apropiată și tot mai apropiată cu aceia care înaintează spre a-L cunoaște. Pe măsură ce poporul lui Dumnezeu primește Cuvântul Său ca pâinea cerului, ei vor ști că ieșirile Lui sunt rânduite ca zorile dimineții. Ei vor primi putere spirituală, după cum trupul primește putere fizică atunci când este luată hrana.

„Nu înțelegem nici pe jumătate planul Domnului de a-i scoate pe copiii lui Israel din robia Egiptului și de a-i conduce prin pustie în Canaan.”

„Pe măsură ce adunăm razele divine care strălucesc din Evanghelie, vom avea o înțelegere mai clară a economiei iudaice și o prețuire mai profundă a adevărurilor ei importante. Cercetarea noastră a adevărului este încă neîncheiată. Am adunat doar câteva raze de lumină. Cei care nu sunt zilnic studenți ai Cuvântului nu vor dezlega problemele economiei iudaice. Ei nu vor înțelege adevărurile învățate prin serviciul templului. Lucrarea lui Dumnezeu este împiedicată de o înțelegere lumească a marelui Său plan. Viața viitoare va desfășura înțelesul legilor pe

care Hristos, învăluit în stâlpul de nor, le-a dat poporului Său.” Spalding and Magan, 305, 306.

Vom continua analiza simbolismului lui Ilie în legătură cu anul 1863 în articolul următor.